

दीपाली तशाच रडवेल्या चेहऱ्याने सगळ्यांकडे पाहताच राहिली. इन्स्पेक्टर जाधवांनी पोलीशी जरबेने प्रश्न विचारला, "ह्याचा काय अर्थ आहे? तुमच्यामुळे काकांना काय?" पण सागर पटकन मदतीला धावून आला. "अहो दीपाली आत्ताच तिथून आली आणि तिने पहिले कि कोणीतरी पडले आहे पण ती मदतीला गेली नाही. आत्ता ती मला तेच सांगत होती की ती मदतीला गेली असती तर बरे झाले असते." हे ऐकून जाधवांची तात्पुरती तर समजून पटल्यासारखी वाटली पण त्यांच्या चेहेऱ्यावरून अजूनही काहीतरी संशय उरला असावा असे वाटत होते.

बाकीचे शेजारीही रानडे काकूंच्या सांत्वनासाठी आले होते. ते पाहून सागर दीपालीला घेऊन घरी आला आणि तिला गरम दूध देऊन झोपवले. मग परत तो रेनकोट घालून तिने उडवलेल्या माणसाला पाहायला बाहेर पडणारच होता, इतक्यात परत बेल वाजली. दार उघडले तर एक माणूस उभा होता. सव्वा पाच फुट उंच, बारीक, सावळा वर्ण अशी ती मूर्ती होती. डोळ्यावर चष्मा होता पण तो तुटलेला होत. केस अस्ताव्यस्त होते आणि कपडे पूर्ण भिजलेले. "कोण पाहिजे?" सागरने वैतागूनच विचारले. "अहो कोण म्हणजे काय त्या स्कूटरवाल्या बाई?" तो चटकन उत्तरला. आवाज सानुनासिक होता आणि एकंदरित घाबरण्यासारखे काहीच नव्हते. "इथे कोणी स्कूटरवाल्या बाई नाहीयेत. आणि तुम्ही कोण आहात?", सागरने परत चिडून उत्तर दिले. पण हा माणूस हसत हसतच म्हणाला "अहो मी दामले. आणि बाई नाहीत कसे म्हणता तुम्ही, मला उडवले नाही का त्यांनी स्कूटरवरून येताना. मगाचपासून त्यांच्याशी एकट्याने बोलेन म्हणतो, पण तेवढ्यात ते इन्स्पेक्टर वगैरे येउन गेले म्हणून मी तिकडे कोपऱ्यात थांबलो होतो." "कुठल्या कोपऱ्यात, मला कसे दिसला नाहीत? अहो काहीही बोलू नका. माझ्या बायकोने कोणालाही उडवले वगैरे नाहीये."

"अहो मी दिसणार कसा तुम्हाला, आम्हा भुतांना हवे तेवा अदृश्य होता येते ना. अहो त्याचे काय झाले, एव्हडीशी ती स्कूटरची धडक, फार तर हात पाय मोडतो. पण नशीब पहा कसे असते माझे डोके बरोबबर गटाराच्या कोपर्यावर आपटले आणि तिथल्या तिथे खेळ खलास. अहो..." त्याला वाक्य पूर्ण करून न देताच सागरने घरात खेचले आणि दर लावून घेतले. "हे पहा तुम्ही माझ्या बायकोचा accident पहिला असेल आणि गप्प बसण्याचे काही पैसे वगैरे हवे असतील तर तसे सरळ सांगा, भूत बीत कसले?" पण दामले मात्र शांतच, "फारच हजर जबाबी आहात बुआ तुम्ही, मगाशी त्या इन्स्पेक्टर साहेबांनाही छान कटवलंत. अहो पण मी एकटा नाहीये, रानडे काकाही आलेत. ते पहा." आता मात्र पूर्णपणे बावरून जायची पाळी सागरची होती कारण खरोखरच दाराची बेल वाजली आणि उघडून पाहतो तर रानडे काका बाहेर उभे. तेही पटकन आत शिरले आणि दामलेच्या शेजारी सोफ्यावर जाऊन बसले. सागर स्तब्ध होऊन पाहताच राहिला.

सागरचा चेहेरा पाहून दामलेच पुढे बोलू लागले. "अहो काय झाले, आमची स्वारी वैकुंठाच्या दाराशी हजर झाली, मागोमाग हे रानडे काका होतेच. तिथे पोचल्यावर कळले की माझ्या मरण्याचा रिपोर्ट अजून पोचला नाहीये, चित्रगुप्त साहेबांचे पी ए म्हणाले की बाईकडून माफी घेऊन या मगच काय ते करण्यात

येईल. अहो हे तुमचे खालचे बाबू लोक वर पोचल्यापासून लाल फीत फारच वाढल्ये हो वरती. दररोज नवीन नियम काढत असतात म्हणे. माझे तरी ठीक आहे, अहो रानडे काकांनाही तुमच्याकडून माफी घेऊन जावे लागणारे कारण त्यांच्या मरण्याचा तुम्ही तुमच्या खोट्या सबबीमध्ये चुकीचा वापर केलात न तुम्ही. पटकन उठाव पाहू बाईना."